

LISSABON (verslag 3)

Je moet niet naar Portugal gaan om uitgebreid te ontbijten, croissants (of toch iets dat daar op lijkt) pistolets, een smeerkaasje of confituur, koffie, thee of fruitsap, dat was het dan. Jos en Paul zijn al druk bezig met het uitstippelen van onze wandeling. Vertrek aan het Rossio plein om 9.00 u, doch Eddy en Mich staan ons al op te wachten aan het hotel.

Onze tocht begint langs smalle straatjes, vele van de huisgevels zijn versierd met tegeltjes in diverse kleuren, typisch voor het oude stadsgedeelte (Bairro Alto). Je moet wel in vorm zijn om de stad te bezichtigen, klimmen, dalen, trap op, trap af. We gaan steil naar boven en komen aan bij het godshuis van Sint Antonius, volgens de overleving werd hij hier gedoopt. (hoewel we er niet bij waren zullen we het maar geloven). In de kelders zien we de doopvont, paus Johannes XXIII is hier nog komen bidden, dit staat zelfs in het Nederlands aangegeven (vandaar dat we dit weten). Spijtig genoeg staat de tijd hier ook niet stil, want je kunt geen echte kaarsen meer branden, deze zijn vervangen door elektrische lichtjes, hoe is het mogelijk. Twintig meter boven het altaar staat een groot beeld van deze heilige, doch wie staat er nu achter? Twiggy?? Hoe is die daar geraakt. Er was namelijk een deur met sleutel, even aan draaien, deurtje gaat open en zo kom je daar, heel simpel. Op naar de kathedraal Sé Patriarcal, het oudst bewaarde Huis van God, imposant als je ervoor staat, doch binnen valt het wat tegen, groots doch kil en donker. Op de vraag van tante Lieve waarom er een gaatje in de vloer is (van een graftombe) proberen we haar nog te overhalen om er een muntje in te werpen, misschien komt hij er wel uit en knikt hij dank U met zijn hoofd, (zoals vroeger op school met de negerbeeldjes) doch ze trapt er niet in.

We bevinden ons in de schilderachtige wijk Alfama, en pauzeren even op een der mooiste uitkijkpunten van de stad waar we een heerlijk uitzicht hebben op de daken van de wijk alsook op de Tejo (de Taag). Naar links en bergop, richting Castelo de Sao Jorge, een vesting waar vroeger de koningen resideerden. Na de aardbeving van 1755, die grote delen van de stad verwoestte, werd dit terug opgebouwd, het is er aangenaam om wandelen en heel Lissabon ligt er letterlijk aan je voeten. We nemen dan ook de nodige tijd om de stad te bewonderen. De tocht gaat verder (eindelijk bergaf) langs de kleine steegjes, met restaurants, cafés, bars en winkeltjes. Wat opvalt is, dat er boven de huisdeuren een nummer staat, ja, niets speciaals, bij ons is dat ook zo, doch boven het raam naast de deur staat er ook een nummer, boven het tweede raam ook (en als er een derde raam is, wat denk je? Inderdaad, nog een nummer). Ik zou hier niet graag postbode zijn. De reden waarom vier tot vijf huisnummers voor hetzelfde huis blijf ik U schuldig, na rijp overleg komen we tot een uitleg die aanvaardbaar is, heel de familie woont hier, zijnde vader en moeder, zoon met schoondochter, dochter met schoonzoon, oma en opa en tante nonnetje, ziezo, we zijn aan vijf.

Door nauwe, slingerende steegjes, (tussen de huizen hangt gewoon de was buiten, tegen de regen hangt men er een stuk plastic over, het nieuwe type van droogkast!) gaan we ons (bergop) naar de Basélica da Estréla, een sterrenbasiliek, voor de opbouw gebruikte men witte kalksteen, vanbinnen is echter bijna alles in marmer uitgevoerd en er bevinden zich meerdere grafmonumenten, prachtig.

Halt, wat horen we rechts van ons als we de basiliek verlaten? Muziek, fado misschien? We zullen eens een kijkje nemen en komen uit op een rommelmarkt. Zowat alles kan je er vinden, van beelden uit Afrika (Portugezen waren ontdekkingsreizigers en hebben overal gezeten) tegels in diverse maten en kleuren, lederen tassen alsook rommel (anders was het geen rommelmarkt hé). Uit een cd-speler klinkt inderdaad fado muziek, ikzelf en Marijntje willen dit wel eens "live" horen.

Je kunt niet zeggen dat je Lissabon gezien hebt zonder een ritje met de Electricos 28. Dit zijn trams van soms wel veertig/vijftig jaar oud en ratelen door het oude stadsgedeelte, rammelen is een beter woord, een echte belevenis. De afstand tussen de tram en de huizen is soms beperkt tot één meter langs beide zijden en in sommige steegjes loopt er maar één spoor, als de wisselwachter het licht op groen zet, kunnen we verder. Veerle, Twiggy en ikzelf staan aan de uitgang. De anderen hebben een zitplaatsje veroverd. Er begint meer en meer volk te komen en na enkele haltes zit de tram propvol. Er staat zelfs een koppeltje en zo te zien is het grote liefde (dicht bijeen is warm), het verwonderde ons dan ook dat zij ineens afstapten aan de volgende halte. Paniek! De portefeuille van tante Greta is verdwenen, en haar draagtas was nochtans gesloten met de ritssluiting. Dat koppeltje had natuurlijk van de gelegenheid gebruik gemaakt om tijdens hun innige omhelzing hun handen te steken waar ze niet moesten zijn. Bij de volgende halte gekomen, besluiten we om af te stappen en op zoek te gaan naar de portefeuille. Misschien hadden ze het geld eruit genomen en de portefeuille weggegooid.

Gelukkig waren de straten verlaten, het was inderdaad een eigenaardig zicht, een man of tien die de vuilnisbakken openen, onder auto's en over schuttingen keken, op alle plaatsen die je maar kunt bedenken werd gezocht, stilletjes hoopten we dat de heilige Antonius (verloren voorwerpen) ons gunstig gezind zou zijn, doch tevergeefs. (als we nu een echte kaars gebrand hadden in plaats van een elektrisch lichtje misschien?) Wat nu gedaan, gelukkig weet Oswald het nummer van card-stop om de bankkaart te blokkeren, aangifte zullen we later bij de politie doen. Dit moet ik toch eventjes kwijt, tante Greta houdt zich geweldig, we proberen haar te steunen, in hoeverre je van steun kan spreken in dit geval. Ik weet niet wat mijn reactie geweest zou zijn (niet weten wat te doen, terug naar mijn hotel en dag Lissabon, tot nooit meer, of zoiets?) Ze houdt zich dapper en verkiest om de tocht verder te zetten.

We zullen ons even neerzetten in een parkje en gaan op zoek naar iets eetbaars. Na zes broodjes (broodjes uitverkocht), vier met kaas (kaas uitverkocht) en één boterham (boterhammen uitverkocht) zoeken we nog even voort tot iedereen voorzien is van eten en drank. We zijn al wat bekomen en beslissen om onze weg te voet voort te zetten, we laten de kabelbaan links liggen (het is wagon die ca 300 meter omhoog getrokken wordt) doch de wagon lijkt op een tram en daar hebben we onze buik van vol. We gaan terug naar beneden en komen voorbij een onopvallende kerk, namelijk Igreja de San Roque De buitenzijde is niet speciaal, toch eventjes binnenkijken, prachtige plafondschilderingen, en acht zijkapellen met pompeuze versieringen, nooit gezien. Van Albert leren we dat bijna alle kerken in Brazilië in deze stijl zijn gebouwd (was dat ook geen kolonie van Portugal?).

Een brouwerij? Eventjes langsgaan natuurlijk. Eerst was het een klooster daarna een brouwerij en nu een grote bierhal waar men ook kan eten. De grote zaal is versierd met tegelmotieven, die allen met...Bier te maken hebben, wat anders? Van Olivier horen we dat Dirk Van Tichelt goud heeft gehaald. Geweldig, bij deze proficiat, geniet ervan. We hebben bijna alle transportmiddelen gebruikt, behalve...een boot. We besluiten dan ook naar de overzijde van de Taag te varen, om cristo rei te bezoeken (kopie van het Jezusbeeld in Rio). Lang hoeven we niet te wachten, om de tien minuten is er een afvaart. We kuieren in een aangenaam zonnetje langs de oever van de Taag, richting het beeld. Aan een restaurantje gekomen besluit Mich wijselijk om te reserveren, je weet maar nooit. Hoe geraken we hier naar boven? Met de lift natuurlijk, even wachten, instappen en omhoog. We genieten van het uitzicht, alsook bewonderen we de enorme brug (gebouwd met de hulp van Belgen) die de oevers van de Taag verbindt. We stappen en stappen, het beeld wordt groter en groter, doch we zijn er nog niet. Eindelijk komen we aan het domein, de poort staat nog open maar voor de wachter was de dag afgelopen, hij ging sluiten (en het was zeker nog een half uur stappen). We keren dan maar terug. Hier blijven Twiggy. Als je aan een poort komt, ga je daar binnen en als er bomen staan met citroenen (of limoenen want ze zagen nog groen) dan mag je die plukken. Dat dacht ze toch. Komt die wachter toch buiten zeker, de spelbreker, het zal voor een andere maal zijn. We zullen maar naar ons restaurant gaan. Gelukkig dat we gereserveerd hadden, er waren namelijk nog slimmeriken die hetzelfde gedaan hadden, daar ze wat later kwamen, konden we rustig genieten van al het lekkers.

Het is al laat als we de boot terug nemen naar de overzijde. Gelukkig kennen we onze weg al een beetje zodat we zonder noemenswaardige gebeurtenissen richting hotel gaan. Zonder? Als die agent de straat niet had overgestoken toen het licht nog op rood stond dan had nonkel Paul hem daar zeker niet op gewezen. Na een discussie van een kwartiertje (de agent zei dat hij dat wel mocht – nonkel Paul zei neen) geraken we toch weg. Staan er wat verder twee Portugese schone op een balkon zeker. Nonkel Paul besluit dan ook een serenade te geven, dit tot groot jolijt van deze dames. (voor één had hij al eens gezongen, doch voor twee nog niet, vandaar...).

We staan terug aan ons beginpunt, het Rossio plein. Nu komt het zwaarste van de dag, namelijk afscheid nemen van Mich en Eddy. Het was lang geleden dat ik aan iemand zo'n knuffel gegeven heb, er kwam zelfs bijna een traantje bij te pas. Ik hoop dat deze twee dagen het begin mogen zijn van nog een lang gezond leven en zeg nu zelf, het was toch tof hé.

En de Rangers, die zongen voort, we zullen ze maar laten doen, wij gaan slapen, het is genoeg geweest voor vandaag. Alvorens in slaap te vallen bedenk ik nog dat tramlijn 28 een prachtige locatie zou zijn voor de nieuwe James Bond film, op voorwaarde dan wel, dat ze zijn revolver niet pikken. Slaapwel zzzzzzz.